62 A 71/2014-544

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

J M É N E M R E P U B L I K Y

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **nejvyšší státní zástupce,** se sídlem Jezuitská 4, Brno, proti žalovanému: **Energetický regulační úřad**, se sídlem Masarykovo náměstí 5, Jihlava, zastoupen prof. JUDr. Janem Křížem, advokátem, Advokátní kancelář Kříž a partneři, s.r.o., se sídlem Dlouhá 13, Praha 1, za účasti: Zdeněk - Sun, s.r.o., se sídlem Kollárova 1229, Veselí nad Moravou, zastoupena JUDr. Pavlem Gazárkem, advokátem se sídlem Blatnice pod Svatým Antonínkem 462, o žalobě proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu ze dne 17.1.2014, č.j. 13916-40/2010-ERU, ve znění opravného usnesení ze dne 27.2.2014, č.j. 13916-45/2010-ERU,

t a k t o:

I. Rozhodnutí Energetického regulačního úřadu ze dne 17.1.2014, č.j. 13916-40/2010-ERU, ve znění opravného usnesení ze dne 27.2.2014, č.j. 13916-45/2010-ERU, se **z r u š u j e** a věc se **v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Žalobci **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou ve veřejném zájmu domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17.1.2014, č.j. 13916-40/2010-ERU, ve znění opravného usnesení ze dne 27.2.2014, č.j. 13916-45/2010-ERU, kterým byla osobě zúčastněné na řízení udělena licence č. 111018048.

I. Shrnutí podstaty věci

Žalovaný ve správním řízení zahájeném na žádost o udělení licence ze dne 16.11.2010 vedeném podle zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 31.12.2010 (dále jen „energetický zákon“), udělil osobě na řízení zúčastněné rozhodnutím ze dne 31.12.2010, č.j. 13916-26/2010-ERU, licenci č. 111018048 na výrobu elektřiny ve fotovoltaické elektrárně v k.ú. Chomutov o instalovaném výkonu 7 MW. Toto rozhodnutí nabylo právní moci 31.12.2010.

Rozhodnutím ze dne 14.10.2013 bylo řízení o shora uvedené žádosti obnoveno.

Rozhodnutím ze dne 17.1.2014 (napadeným touto žalobou) byla osobě zúčastněné na řízení udělena licence č. 111018048 na výrobu elektřiny ve fotovoltaické elektrárně v k.ú. Chomutov o instalovaném výkonu 7 MW (výrok I.). Účinky tohoto rozhodnutí nastaly ode dne 31.12.2010, který byl i dnem vzniku oprávnění k licencované činnosti a termínem zahájení licencované činnosti. Licence byla udělena na dobu 25 let (výrok II.). Původní rozhodnutí o udělení licence ze dne 31.12.2010, č.j. 13916-26/2010-ERU, bylo ke dni 31.12.2010 zrušeno (výrok III.).

Žalovaný považoval revizní zprávu vyhotovenou revizním technikem Čxxxxx dne 6.12.2010 za dostatečný důkaz k prokázání bezpečnosti elektrárny. Bezpečnost

elektrárny prokazovala též mimořádná revizní zpráva zpracovaná revizním technikem Hxxxxx dne 30.12.2010, přičemž dne 31.12.2010 provedl žalovaný podrobnou prohlídku elektrárny a tu shledal kompletní.

Opravným usnesením ze dne 27.2.2014, č.j. 13916-45/2010-ERU, bylo opraveno číslo jednací rozhodnutí o udělení licence. Původně uvedené č.j. 13916-39/2010-ERU bylo opraveno na č.j. 13916-40/2010-ERU.

Žalobce se nyní domáhá zrušení rozhodnutí ze dne 17.1.2014, č.j. 13916-40/2010-ERU, ve znění opravného usnesení ze dne 27.2.2014, č.j. 13916-45/2010-ERU, žalobou ve veřejném zájmu, jenž je podle jeho názoru dán především okolností, že licence byla udělena bez toho, že by pro její vydání byly splněny podmínky.

II. Shrnutí žaloby

Podle žalobce pro udělení licence nebyly splněny podmínky stanovené energetickým zákonem a prováděcí vyhláškou k energetickému zákonu č. 426/2005 Sb., o podrobnostech udělování licencí pro podnikání v energetických odvětvích (dále jen „vyhláška č. 426/2005 Sb.“).

Žalobce namítá, že obnovené řízení je třeba vést podle aktuálního skutkového stavu a nikoli podle stavu, který tu byl v době předchozího řízení. Žalovaný rozhodnutí opřel jen o některé (selektivně vybrané) důkazy – nezjistil tak, že ke dni 31.12.2010, k němuž určil účinky nového rozhodnutí, žadatel nesplňoval podmínky pro udělení licence. Nové rozhodnutí je i nesrozumitelné. Není z něho zřejmé, proč byly stanoveny účinky ke dni 31.12.2010, ani jak se promítla zjištění žalovaného o „faulech“ žadatele o licenci v původním řízení a proč bylo samostatně rozhodováno o zrušení původního rozhodnutí (přestože to je zrušeno ze zákona vydáním nového rozhodnutí). Žalovaný pochybil, pokud nezkoumal validitu žadatelem předložených důkazů (přestože některé rozpory vyplynuly již v původním řízení a další pak byly zřejmé z trestního spisu vedeného ve věci sp.zn. 46 T 7/2013).

Žalobce nesouhlasí s tím, že revizní zpráva Vladimíra Čxxxxx ze dne 6.12.2010 je řádným důkazem, neboť žalovaný současně konstatoval, že při ohledání dne 20.12.2010 byla zjištěna nedokončenost energetického zařízení – v sekci F a G byly nezapojené solární panely a v sekci G navíc absentovaly střídače a sekce byla nedokončená (to plyne podle žalobce z videozáznamu a fotodokumentace, které jsou součástí protokolu o zajištění důkazu ohledáním). Nedostatky zjištěné při ohledání nesporoval v původním řízení ani žadatel o licenci, neboť v přípisu ze dne 21.12.2010

sliboval zjištěné nedostatky napravit. V přípisu ze dne 23.12.2010 pak uvedl, že ke dni 27.12.2010 budou instalovány a plně funkční veškeré součásti tvořící výrobnu elektřiny. Podle žalobce tak elektrárna nebyla dne 20.12.2010 dokončena a revizní zpráva zpracovaná dne 6.12.2010 nemohla dokládat bezpečnost celé elektrárny.

Podle žalobce nesplňovala elektrárna deklarované technické předpoklady pro udělení licence ani dne 31.12.2010 (to plyne mj. z protokolu o ohledání z tohoto dne). Žalobce přitom nesouhlasí s tím, že by nedokončenost zařízení byla způsobena krádežemi a vandalismem. Nic takového totiž nebylo prokázáno. Důvodem nedokončenosti byl „skluz v instalaci“.

Z tohoto důvodu nemohla bezpečnost elektrárny prokazovat ani revizní zpráva Libora Hxxxxx ze dne 30.12.2010, kterou považuje žalobce navíc za antedatovanou. Poprvé se tato zpráva objevila až dne 30.9.2011, kdy ji zástupce osoby na řízení zúčastněné předložil žalovanému spolu s návrhem na zastavení řízení o obnově. Odpovědná osoba za revize u osoby na řízení zúčastněné (Ing. Hxxxxx) v rozhodnou dobu (od 22.12.2010 do 28.12.2010) pracoval na vytvoření nepravdivé revizní zprávy Vladimíra Čxxxxx ze dne 28.12.2010, kterou tento revizní technik nevyhotovil. Pokud by již v tuto dobu prováděl revizi na elektrárně Libor Hxxxxx, postrádal by takový postup Ing. Hxxxxx logiku, stejně jako to, že v původním řízení nebyla předložena revizní zpráva Libora Hxxxxx, nýbrž falešná zpráva Vladimíra Čxxxxx ze dne 28.12.2010. O revizní zprávě Libora Hxxxxx se nepíše ani v emailu zasílaném pro potřeby televizního natáčení pořadu reportéři ČT dne 16.3.2011. Navíc se k této revizní zprávě vztahuje faktura s číslem 000. O potřebě další revizní zprávy hovoří Ing. Hxxxxx v nahrávce opatřené v trestní věci v březnu 2011. Předmětná revizní zpráva Libora Hxxxxx navíc popisuje elektrárnu ve stavu, v jakém se v prosinci 2010 nenacházela.

Žalobce také namítá, že se elektrárna nacházela v prostoru zvláště nebezpečném a mělo tedy být vydáno stanovisko Technické inspekce České republiky již v roce 2010.

Provozovna byla také nesprávně vymezena na pozemku parc. č. 2058/15 k.ú. Chomutov, ačkoli takový poZxxxxx neexistuje.

Ze shora uvedených důvodů žalobce dovozuje, že licence byla udělena, aniž pro to byly splněny podmínky. Rozhodnutí o udělení licence je tedy nezákonné. Žalobce proto navrhuje zrušení rozhodnutí. Na svém procesním postoji setrval v podané replice i po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný se domnívá, že nepochybil, pokud posuzoval věc ke dni 31.12.2010. Uvádí, že se zabýval tím, zda mohla být licence udělena bez revizní zprávy ze dne 28.12.2010, neboť se ukázala býti nepravdivou. Žalovaný má za to, že v daném případě nepochybil, pokud nenahlížel do trestního spisu sp.zn. 46 T 7/2013, nicméně navrhl přerušení řízení do doby rozhodnutí v této trestní věci. Podle žalovaného ze žádných právních předpisů neplyne, že by bezpečnost zařízení ověřená revizní zprávou musela být podmiňována dokončením elektrárny. Pokud šlo o revizní zprávu Libora Hxxxxx, tak žalovaný neměl žádné důvody k závěru, že by mohla být antedatována.

Navrhl proto, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před soudem.

IV. Shrnutí vyjádření osoby zúčastněné na řízení

Osoba zúčastněná na řízení podala ve věci několik vyjádření. Napadené rozhodnutí považuje za souladné se zákonem. K prokázání pozitivních efektů svého podnikání (a ke vzniku negativních efektů v případě odebrání licence – a to ve vztahu k osobě na řízení zúčastněné i ve vztahu ke státnímu rozpočtu) předkládá „znalecký posudek“ Pricewaterhouse Coopers Česká republika, s.r.o. ze dne 26.10.2015. Tyto okolnosti považuje za potřebné při posuzování existence závažného veřejného zájmu.

Domnívá se též, že posouzení toho, nakolik musí být zařízení před revizí dokončeno, je otázkou odbornou, a navrhuje k tomu důkaz znaleckými posudky. Další znalecké posudky a odborná vyjádření navrhuje k prokázání toho, že je revizní zpráva Vladimíra Čxxxxx v souladu se zákonem.

Osoba na řízení zúčastněná rovněž navrhuje připojit trestní spis sp. zn. 46 T 7/2013, neboť žalobce na řadu listin z tohoto spisu odkazuje a navrhuje je jako důkaz, aniž by žalovaný či osoba na řízení zúčastněná měli do tohoto spisu přístup. Žalobce je tak bezdůvodně zvýhodněn. Podle osoby na řízení zúčastněné by

také bylo procesně korektní dané řízení přerušit do doby rozhodnutí soudu v této trestní věci.

V dalších vyjádřeních osoba na řízení zúčastněná navrhuje žalobu odmítnout s ohledem na to, že soud podle novelizovaného energetického zákona není oprávněn zrušit rozhodnutí o udělení licence, ale toliko licenci. Dále zpochybňuje některé žalobcem předložené důkazní prostředky (zejména fotografie, úřední záznamy). Osoba na řízení zúčastněná dále namítala, že dne 20.12.2010 byla elektrárna dokončena, a dovozuje to z komparací fotografií. Poukázala též na to, že některé nedostatky byly způsobeny vandalstvím. Nesouhlasí dále s použitím úředních záznamů jako důkazů. Poukazuje také na „legislativní chaos“, který v roce 2010 v oblasti udělování licencí panoval, a vyslovuje přesvědčení, že elektrárna nemusela být před provedením revize zcela dokončena, neboť bylo prováděno několik revizí na jednotlivé části elektrárny.

Osoba zúčastněná na řízení tedy navrhuje žalobu odmítnout, případně zamítnout. Na svém procesním postoji setrvala po celou dobu řízení před zdejším soudem.

V. Posouzení věci

Podle § 66 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), je žalobu (proti rozhodnutí správního orgánu) oprávněn podat nejvyšší státní zástupce, jestliže k jejímu podání shledá závažný veřejný zájem.

Podle § 72 odst. 2 věty první s.ř.s. může žalobu podle § 66 odst. 1 až 3 s.ř.s. oprávněný žalobce podat do tří let od právní moci rozhodnutí, nestanoví-li zvláštní zákon jinak, a nenabývá-li rozhodnutí právní moci, od doručení rozhodnutí poslednímu účastníku, který proti němu mohl žalobu sám podat. Žaloba proti rozhodnutí ze dne 17.1.2014 byla podána dne 20.8.2014 a byla tak podána včas.

Pokud jde o aktivní legitimaci a (další) podmínky řízení o žalobě, ty pokládá zdejší soud rovněž za splněné. Aktivní procesní legitimace podle § 66 odst. 2 s.ř.s. nevyžaduje „prostý“ („jakýkoli“) veřejný zájem, nýbrž **„závažný“ veřejný zájem.** Zdůrazněním kritéria závažnosti se vyčleňují užší kategorie potenciálních případů z širšího rámce dotčeného veřejného zájmu. Jak vyplývá z důvodové zprávy k s.ř.s., *„…může tu jít o případy nepříliš časté, ale veřejností citlivě vnímané, například tam,*

kde nezákonné rozhodnutí bylo dosaženo úplatkem a není tu již jiná právní cesta, kterou by bylo možné takové rozhodnutí odstranit…“ (důvodová zpráva k návrhu zákona ze dne 15. 4. 2002, sněmovní tisk č. 1080/0, digitální repositář www.psp.cz). Smyslem této žaloby není chránit soukromý zájem, ale ani každý veřejný zájem, nýbrž musí být dána existence kvalifikované formy veřejného zájmu, kterou je závažný veřejný zájem. Aktivní procesní legitimace proto má místo v závažných případech, kdy bude skutečně s ohledem na závažný veřejný zájem žádoucí podání této žaloby, byť to samo o sobě ještě nepředznamenává její důvodnost a výsledek řízení o ní. Judikatura správních soudů přitom dospěla k závěru, že úvaha nejvyššího státního zástupce, zda je ve věci dán závažný veřejný zájem, nepodléhá přezkumu správními soudy. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5.11.2007 ve věci sp. zn. 8 As 27/2006, publ. pod č. 1455/2008 Sb. NSS, je úvaha, zda je v konkrétní věci dán závažný veřejný zájem, vyhrazena nejvyššímu státnímu zástupci; záleží na nejvyšším státním zástupci, zda tohoto svého práva podat žalobu v konkrétní věci z důvodu závažného veřejného zájmu, který sám shledal, využije, jeho aktivní legitimace k podání takové žaloby je dána, existence závažného veřejného zájmu je tím presumována (shodně Šimíček, V., Potěšil, L. a kol.: Soudní řád správní. Komentář. Nakladatelství Leges 2014, str. 574 a násl.). Právě uvedené pojetí bylo převzato i v dalších rozsudcích Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky ze dne 28.5.2015 ve věci sp.zn. 6 As 173/2014, nebo ze dne 18.6.2015 ve věci sp.zn. 9 As 294/2014, www.nssoud.cz) a bylo potvrzeno i rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu (viz usnesení ze dne 24.6.2015 ve věci sp.zn. 2 As 103/2015, v němž bylo jednoznačně konstatováno, že se soud věcně zabývá každou žalobou nejvyššího státního zástupce, která jinak splňuje obecné náležitosti a byla podána v tříleté žalobní lhůtě.).

Žalobce tedy bezpochyby v nyní posuzované věci k podání žaloby aktivně legitimován je, a to bez ohledu na charakter a obsah jednotlivých jím uplatněných žalobních bodů.

Vzhledem k uvedenému nepovažoval soud za potřebné provádět důkaz navrženým posudkem Pricewaterhouse Coopers Česká republika, s.r.o., ze dne 26.10.2015, neboť i kdyby z tohoto posudku vyplynula v případě zrušení napadeného rozhodnutí újma osobě na řízení zúčastněné i státnímu rozpočtu, nemohl by soud tuto skutečnost ve vztahu k existenci veřejného zájmu jakkoli zohlednit. Soud totiž úvahu nejvyššího státního zástupce o tom, zda je v konkrétní věci dán závažný veřejný zájem, nepřezkoumává.

Soud rovněž nesouhlasí s osobou na řízení zúčastněnou v tom, že by měl žalobu odmítnout, neboť s ohledem na § 10 odst. 1 písm. e) energetického zákona účinného ode dne 1.1.2016 je oprávněn **rušit jen licence a nikoli rozhodnutí o udělení licence**. Zdejší soud se totiž plně ztotožňuje s názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v rozsudku ze dne 17.2.2016 ve věci sp.zn. 9 As 256/2015, že sousloví „rozhodnutím soudu o zrušení licence“ použité v § 10 odst. 1 písm. e) energetického zákona ve znění od 1.1.2016 je třeba v návaznosti na s.ř.s., dle něhož soudy ve správním soudnictví ruší správní rozhodnutí, nikoli oprávnění ve smyslu subjektivního práva, vnímat jako rozhodnutí soudu, kterým se ruší rozhodnutí o udělení licence. Za této situace nepovažoval soud za potřebné provádět důkaz právním stanoviskem prof. Aleše Gxxxxx ze dne 16.3.2015. Vzhledem k výše uvedenému má zdejší soud za to, že je oprávněn přezkoumat napadené rozhodnutí, a není tedy namístě žalobu odmítnout.

Soud dále nepovažoval za nutné **přerušit řízení do doby pravomocného rozhodnutí v trestní věci** vedené u zdejšího soudu pod sp.zn. 46 T 7/2013, jak navrhoval žalovaný i osoba na řízení zúčastněná. Výsledek probíhajícího trestního řízení totiž nemusí mít na rozhodnutí v dané věci (o zákonnosti udělené licence) žádný vliv. V trestním řízení je totiž posuzována vina obžalovaných osob ze spáchání konkrétních trestných činů, zatímco v případě žaloby podle § 66 odst. 2 s.ř.s. je posuzována zákonnost rozhodnutí o udělení licence. Soud přitom může shledat nezákonnost v postupu žalovaného (a napadené rozhodnutí tak zrušit) bez ohledu na to, zda dojde k odsouzení obžalovaných v uvedené trestní věci či k jejich osvobození; stejně tak může zdejší soud dospět k závěru o zákonnosti rozhodnutí o udělení licence i přes případné pravomocné odsouzení některých osob.

Z téhož důvodu soud nepovažoval za potřebné **připojovat trestní spis** vedený u zdejšího soudu pod sp.zn. 46 T 7/2013. Obě řízení (trestní řízení a řízení o žalobě proti rozhodnutí podle § 66 odst. 2 s.ř.s.) mají totiž odlišný předmět. Právě tomu je pak podřízen obsah konkrétního soudního spisu. Byť mohou být některé listiny z trestního spisu navrhovány jako důkaz a v některých případech i jako důkaz provedeny, neznamená to, že by bylo nezbytné pro dané řízení podle s.ř.s. trestní spis připojovat. Pokud budou některé listiny jako důkaz provedeny (a toliko z takových listin může soud při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházet), tak se tak stane při jednání soudu a současně budou tyto listiny, resp. jejich kopie, založeny do soudního spisu v dané věci. Jak žalovaný, tak osoba na řízení zúčastněná tedy budou s těmito listinami

seznámeni. Ostatní listiny, které jsou obsaženy v trestním spisu (jimiž důkaz proveden nebude), nejsou pro rozhodnutí v dané věci podstatné.

Zdejší soud tedy **nepovažoval za potřebné dokazovat celým trestním spisem**, aby předešel osobou zúčastněnou na řízení namítané účelové selekci důkazů ze strany žalobce tak, aby tyto důkazy svědčily pouze v neprospěch osoby zúčastněné na řízení. Zdejší soud (v tomto soudním řízení) nepotřebuje mít kompletní podklad pro objektivní posouzení viny osob, proti nimž je vedeno trestní řízení, nýbrž se k žalobní argumentaci zabývá otázkou, zda z důvodů, které žalobce zdejšímu soudu tvrdí (a na podporu svých tvrzení označuje důkazy), lze mít udělení licence za zpochybněné. V rámci přezkumu přitom zdejší soud vychází z toho, že licence (příp. ve znění změn) byla udělena poprávu, a teprve bude-li to relevantně zpochybněno, může zdejší soud dospět k závěru opačnému. Jestliže tedy žalobce zdejšímu soudu (v tomto řízení) přináší argumenty ve prospěch nezákonnosti udělení licence a opírá je o jím vybrané podklady, z nichž některé mohou pocházet z trestního spisu, jde o postup, který procesní pravidla pro řízení před zdejším soudem nikterak neatakuje; zdejší soud posoudí, zda podklady, jimiž argumentuje žalobce, jsou podklady relevantními v nyní posuzované věci, a pokud ano, pak jimi dokazuje, a následně o věci rozhodne po vyhodnocení těchto podkladů v tom směru, zda jsou způsobilé zpochybnit skutkové důvody žalobou napadeného rozhodnutí či nikoli, aniž by nutně byla pro posouzení věci třeba znalost kompletního trestního spisu.

Soud zdůrazňuje, že nic nebrání tomu, aby při svém rozhodování vycházel i z dokumentů, které nebyly podkladem pro vydání žalobou napadeného správního rozhodnutí, pokud tyto dokumenty popisují stav, jež ke dni rozhodování správního orgánu objektivně existoval (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2013 ve věci sp.zn. 4 As 141/2013). Specifika správního soudnictví spočívají zejména v přezkumu činnosti správních orgánů. Těžištěm není primární nalézání skutkového stavu věci dokazováním, ale kontrola správnosti a úplnosti zjištění skutkového stavu správními orgány. Tato kontrola je v souladu se zásadou plné jurisdikce prováděna zejména autonomním hodnocením důkazů již provedených správními orgány, případně též provedením v žalobě navržených důkazů dalších, zvláště pak těch, které byly správními orgány opomenuty a mohou přitom podle názoru soudu změnit náhled na skutkové okolnosti věci (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2015 ve věci sp.zn. 1 As 145/2014).

Pokud jde v této souvislosti o **dokazování úředními záznamy o podání vysvětlení** podle § 158 odst. 6 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (dále jen „trestní řád“), touto otázkou se ve své judikatuře zabýval Nejvyšší správní soud, který dovodil jejich přípustnost jako jakýchkoli jiných listinných důkazů. Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „*podstatou tohoto sporu nadále zůstává posouzení otázky prokázání splnění technických předpokladů k provozování energetického zařízení (tedy nikoli posouzení otázky viny a trestu stěžovatelky č. 2, příp. některých jejích statutárních orgánů nebo zaměstnanců). Za těchto okolností tudíž není důvod uplatnit na proces dokazování v posuzovaném případě analogicky příslušné zásady trestního řízení… pokud může ke zjištění skutkového stavu sloužit jakýkoli důkazní prostředek (samozřejmě s výjimkou těch nezákonně opatřených) v řízení nalézacím (tedy v řízení, v němž soud buď deklaruje, co je právem, nebo konstituuje určitý právní vztah), tím spíše je možno toto pravidlo uplatnit v řízení, jež je svou povahou řízením přezkumným (tedy v řízení, v němž soud toliko přezkoumává případy, které již byly řešeny veřejnou správou, a které jsou pravomocně rozhodnuty, čímž současně plní úlohu následné kontroly veřejnou správou dotčených subjektivních práv fyzických nebo právnických osob…úřední záznam o podaném vysvětlení nelze ve správním soudnictví v žádném případě bez dalšího odmítnout jako nepřípustný důkazní prostředek. Nejvyšší správní soud nicméně připouští, že s takovým důkazním prostředkem by se mělo zacházet „obezřetně“ a informace z něj získané by měly být hodnoceny pečlivě, ve vzájemných souvislostech s ostatními provedenými důkazy a s přihlédnutím k povaze skutečností, jež mají být tímto důkazem objasněny*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2015 ve věci sp.zn. 4 As 132/2015). V této souvislosti by nemohla být správná ani argumentace, že zjištěné pochybnosti a rozpory v listinách nepřísluší posuzovat zdejšímu soudu, ale měly by být posuzovány v trestním řízení. Předmětem trestního řízení primárně není přezkum zákonnosti správních rozhodnutí; tato pravomoc jednoznačně náleží soudům ve správním soudnictví, pakliže žalovaný sám nepostupoval ve smyslu mimořádných opravných prostředků ve smyslu správního řádu. Proto byl soudní přezkum proveden v důsledku využití dispozičního oprávnění nejvyššího státního zástupce.

Pokud jde v této souvislosti o **obecné otázky řízení o žalobě ve veřejném zájmu**, jejichž zodpovězení je pak určující konkrétně ve vztahu k nyní posuzované věci, pak zdejší soud, zčásti s ohledem na již uvedené, vychází z toho, že řízení o žalobě ve smyslu § 66 odst. 2 s.ř.s. neslouží k ochraně žádných konkrétních subjektivních veřejných práv, jako je tomu v případě řízení o žalobě ve smyslu § 65 odst. 1 a 2 s.ř.s., kde soud zkoumá právě míru a povahu dotčení na subjektivních veřejných právech toho, kdo žalobu podává a kdo o sobě tvrdí, že byl rozhodnutím správního orgánu dotčen na svých subjektivních veřejných právech. Institut zvláštní

žaloby podle § 66 odst. 2 s.ř.s. byl zaveden k ochraně objektivního práva (zákonnosti), a to ve specifických případech, kdy to vyžaduje (závažný) veřejný zájem; tím je tento prostředek zcela mimořádným, což se nutně musí projevit při posuzování důvodnosti žalobních bodů, jež jsou v žalobě podle § 66 odst. 2 s.ř.s. uplatněny.

Smyslem soudního přezkumu na základě takto podané žaloby není a ani nemůže být realizace neohraničeného dozoru nad absolutní správností postupů a rozhodnutí správních orgánů, ani tu správní soud není od toho, aby se v tomto typu řízení metodicky vyjadřoval k tomu, jak má konkrétní správní orgán realizovat výkon státní správy (to je primárně otázkou pro moc výkonnou), ani aby se aktivně podílel na prosazování systémových opatření, byť by ohledně jejich nezbytnosti v rámci moci výkonné panovala shoda, či na všeobecné revizi licenčních řízení vedených žalovaným. Rozhodování o udělení licence představuje čistě vertikální vztah mezi žalovaným a osobou zúčastněnou na řízení, přitom rozhodoval-li žalovaný o veřejném subjektivním právu osoby zúčastněné na řízení získat licenci, pak především bylo na žalovaném, aby řízení proběhlo bez vad a aby žádnou vadou nebylo zatíženo ani rozhodnutí o udělení licence.

Zdejší soud vyšel v dané věci z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2.7.2010 ve věci sp. zn. 7 As 21/2010, v němž kasační soud akcentuje, že zvláště v případech čistě vertikálních vztahů (konkrétně vztahů stát – jednotlivec), v nichž byly nezákonnými rozhodnutími založena oprávnění nebo výhody jednotlivce oproti stavu, který měl podle objektivního práva nastat, avšak který v důsledku nezákonnosti nenastal, je nutno prvek právní jistoty za naplnění nutného vstupního předpokladu existence dobré víry jednotlivce, resp. za neexistence skutečností opravňujících k závěru, že dobrá víra dána není, pokládat za kardinální a ustoupit od její ochrany pouze za situace ohrožení vskutku závažného veřejného zájmu, neboť je věcí státu, aby ve správních řízeních, která vede, nechyboval, a pokud ano, aby zásadně sám nesl následky svých pochybení. Kupř. podle nálezu Ústavní soudu ze dne 9.10.2003 ve věci sp.zn. IV. ÚS 150/01 či podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22.7.2011 ve věci sp.zn. 7 As 26/2011 musí být podstatou uplatňování veřejné moci kromě jiného také princip dobré víry jednotlivce ve správnost aktů veřejné moci a ochrana dobré víry v nabytá práva konstituovaná akty veřejné moci, přitom princip dobré víry působí bezprostředně v rovině subjektivního práva jako jeho ochrana, v rovině objektivní se pak projevuje jako princip presumpce správnosti aktu veřejné moci.

Právě uvedená východiska, byť plynou z rozhodovací praxe ve věcech nikoli zcela shodných s věcí nyní posuzovanou, se nutně uplatní obecně – a tím spíše pak v nyní posuzované věci konkrétně při presumovaném střetu principu dobré víry jednotlivce (držitele licence) na straně jedné a žalobcem dovozeného závažného veřejného zájmu na „prověření podmínek“, za nichž měla být dobrá víra jednotlivce nastolena, na straně druhé.

Závěr o důvodnosti žaloby by tak měl být podle přesvědčení zdejšího soudu založen výlučně na závažných zjištěních, jimiž by v podstatné míře byla zpochybněna či vyvrácena zjištění žalovaného, jež učinil z obsahu správního spisu a jež se stala základem pro vyhovění žádosti o udělení licence. Ke zrušení rozhodnutí, které žaloba napadá, by tak měl soud přistoupit až v případě takových zjištění, která kupř. vyplynou z důkazů získaných v součinnosti s orgány činnými v trestním řízení o tom, že byl spáchán trestný čin, a která zásadně zpochybní pravdivost skutkových podkladů, z nichž vyšel správní orgán, a to za situace, kdy nápravu nemohl sám správní orgán realizovat. Kromě toho by ke zrušení rozhodnutí, které tato žaloba napadá, měl soud přistoupit v případě jiných obdobně významných zjištění indikujících důvodné pochybnosti v tom směru, že toto rozhodnutí vůbec nemělo být vydáno, neboť pro to nebyly splněny zákonem stanovené podmínky, nebo že je jejich splnění zamlženo natolik významně, že zjištění, k nimž soud dospěje, nemohou opravňovat k závěru, že byla dána dobrá víra žadatele o udělení licence ve správnost rozhodnutí o udělení licence.

Žalobce zpochybňuje udělení licence poukazem na vady a nedostatky obsahu a náležitostí skutkových podkladů, které argumentačně dovozuje přímo z těchto skutkových podkladů, jak jsou obsaženy ve správním spise. Zdejší soud tedy důvodnost jednotlivých žalobních bodů posuzoval na základě skutkového stavu zachyceného v listinách obsažených ve správním spisu, které byly podkladem rozhodnutí o udělení licence, a dále na základě důkazů soudem provedených při jednání.

Je třeba předeslat, že předmětem přezkumu je rozhodnutí o udělení licence, tedy rozhodnutí o udělení oprávnění k podnikání, nikoli rozhodnutí opravňující osobu zúčastněnou na řízení uvést energetické zařízení do provozu. Shodně na licenční řízení nahlížel Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 8. 2009 ve věci sp. zn. 8 As 18/2008, zdůraznil přitom, že předmětem licenčního řízení je pouze povolení k

podnikatelské činnosti (tam v oblasti plynárenství) a že právo uvést zařízení do provozu a nadále jej provozovat ke konkrétnímu věcnému účelu (tam k úpravě plynu) rozhodnutí žalovaného v řízení meritorně nezakládá. K povolení provozu zařízení (tam plynárenského) byl příslušný správní orgán odlišný od žalovaného. Podle Nejvyššího správního soudu řízení o udělení licence *„…není založeno na správním uvážení správního orgánu, který by se mohl pohybovat volně v zákonem vytyčených hranicích. Právní úprava stanoví přesně požadavky, které musí žadatel o licenci splnit; na druhou stranu však nedává správnímu orgánu možnost např. ve veřejném zájmu licenci po splnění zákonných požadavků neudělit. Důvodová zpráva k energetickému zákonu a ostatně sama logika věci nabízí přirovnání licence dle energetického zákona k živnostenskému oprávnění. Specialita této regulace a tedy vynětí z obecné úpravy živností je dána jen strategickým významem energetiky pro chod národního hospodářství a životní úroveň obyvatelstva…Znamená to, že při splnění zákonem stanovených podmínek musí správní orgán licenci udělit, nemá volbu, zda tak učiní či nikoliv…“*. To je východisko využitelné i ve vztahu k nyní posuzované věci.

Na základě shora shrnutých výchozích premis se tedy zdejší soud zabýval jednotlivými žalobními body.

Žalobce předně zpochybňuje předložené **revizní zprávy**, neboť k datu účinků napadeného rozhodnutí, resp. k datu vzniku oprávnění k licencované činnosti (31.12.2010), předložené revizní zprávy (ze dne 6.12.2010 a ze dne 30.12.2010) neprokazují bezpečnost zařízení (elektrárny). Revizní zpráva ze dne 30.12.2010 je podle názoru žalobce navíc antedatována.

Předně je třeba uvést, že v řízení o obnově podle § 100 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, je správní orgán (žalovaný) oprávněn stanovit účinky rozhodnutí vydaného v tomto řízení i zpětně (srov. § 100 odst. 5, § 94 odst. 5, § 99 citovaného zákona). Žalovaný, který účinky napadeného rozhodnutí stanovil k 31.12.2010, tedy v daném řízení správně posuzoval prokázání bezpečnosti zařízení právě k tomuto datu.

Podle § 2 odst. 2 písm. a) bodu 20 energetického zákona je výrobnou elektřiny energetické zařízení pro přeměnu různých forem energie na elektřinu, zahrnující

všechna nezbytná zařízení; výrobna elektřiny o celkovém instalovaném elektrickém výkonu 100 MW a více, s možností poskytovat podpůrné služby k zajištění provozu elektrizační soustavy, je zřizována a provozována ve veřejném zájmu.

Podle § 5 odst. 3 energetického zákona fyzická nebo právnická osoba, která žádá o udělení licence, musí prokázat, že má finanční a technické předpoklady k zajištění výkonu licencované činnosti. Fyzická nebo právnická osoba žádající o udělení licence je povinna doložit vlastnické nebo užívací právo k energetickému zařízení, které má sloužit k výkonu licencované činnosti. Není-li žadatel o udělení licence vlastníkem energetického zařízení, je povinen doložit i souhlas vlastníka energetického zařízení s jeho použitím k účelům vymezeným tímto zákonem, a to nejméně po dobu, na kterou má být licence udělena. Energetické zařízení musí mít technickou úroveň odpovídající právním předpisům a technickým normám. Finanční předpoklady není povinen prokazovat žadatel o licenci na výrobu elektřiny, pokud bude instalovaný elektrický výkon výrobny elektřiny nižší než 200 kW, nebo žadatel o licenci na výrobu tepelné energie, pokud bude instalovaný tepelný výkon zdroje tepelné energie nižší než 1 MW.

Podle § 7 odst. 4 písm. d) energetického zákona se k žádosti o udělení licence připojí doklady prokazující finanční a technické předpoklady.

Podle § 9 prováděcí vyhlášky k energetickému zákonu č. 426/2005 Sb. se technické předpoklady prokazují:

a) u nových energetických zařízení územním souhlasem, kolaudačním rozhodnutím, oznámením záměru započít s užíváním stavby stavebnímu úřadu a současně prohlášením žadatele, že stavební úřad užívání stavby nezakázal, nebo kolaudačním souhlasem, a dále dokladem prokazujícím splnění požadavků k zajištění bezpečnosti práce (zpráva o revizi) stanovených zvláštním právním předpisem,

b) u dokončených energetických zařízení, u kterých se provádí změna v rozsahu podle stavebního zákona, kolaudačním rozhodnutím, oznámením záměru započít s užíváním stavby stavebnímu úřadu a současně prohlášením žadatele, že stavební úřad užívání stavby nezakázal, nebo kolaudačním souhlasem, a dále dokladem prokazujícím splnění požadavků k zajištění bezpečnosti práce (zpráva o revizi) stanovených zvláštním právním předpisem,

c) u předčasného užívání energetických zařízení před jejich dokončením povolením k předčasnému užívání stavby před jejím úplným dokončením a dále dokladem prokazujícím splnění požadavků k zajištění bezpečnosti práce (zpráva o revizi) stanovených zvláštním právním předpisem,

d) u energetických zařízení ve zkušebním provozu souhlasem stavebního úřadu se zahájením zkušebního provozu před vydáním kolaudačního rozhodnutí, rozhodnutím o prozatímním užívání stavby ke zkušebnímu provozu nebo rozhodnutím stavebního úřadu, že kolaudační souhlas lze vydat jen po provedení zkušebního provozu, a dále dokladem prokazujícím splnění požadavků k zajištění bezpečnosti práce (zpráva o revizi) stanovených zvláštním právním předpisem; po provedení zkušebního provozu dokládá žadatel kolaudační souhlas.

V licenčním řízení je tedy žadatel o licenci povinen doložit splnění technických předpokladů příslušným aktem stavebního úřadu a dokladem prokazujícím zajištění revize energetického zařízení ve vztahu k bezpečnosti práce; jedná se o tzv. povinné důkazy, předkládané spolu se žádostí o udělení licence.

Pokud jde o zprávu o revizi, tak **ta se musí vztahovat k celé fotovoltaické elektrárně**, resp. **k celé její nízkonapěťové části, která musí být stavebně dokončena ve všech součástech stavby přímo souvisejících s elektrickou bezpečností zařízení.** Takový závěr zaujal zdejší soud již opakovaně (např. rozsudky ve věcech téhož žalobce i žalovaného sp.zn. 62 A 111/2013 či sp.zn. 62 A 116/2013) a shodně se k této otázce postavil i Nejvyšší správní soud (např. rozsudky ve věcech sp.zn. 9 As 256/2015 nebo sp.zn. 7 As 204/2015).

Za této situace tedy nelze souhlasit se žalovaným a osobou na řízení zúčastněnou v tom, že energetické zařízení nemusí být zcela dokončeno, aby bylo možno vyhotovit revizní zprávu, a že posouzení dokončenosti elektrárny před revizí je otázkou odbornou, k níž by bylo třeba dokazovat znaleckými posudky. Nejvyšší správní soud totiž ve zmíněném rozsudku ze dne 10.12.2015 ve věci sp.zn. 7 As 204/2015, jednoznačně uvedl, že „*výrobnou elektřiny podle § 2 odst. 2 bod 18 energetického zákona je energetické zařízení pro přeměnu různých forem energie na elektřinu, zahrnující všechna nezbytná zařízení. Stanoví-li tedy energetický zákon, že k udělení licence pro výrobu elektřiny je nutné prokázat technické předpoklady, které se považují za splněné u energetického zařízení, u kterého je osvědčena jeho bezpečnost, pak se tím rozumí* ***osvědčení bezpečnosti energetického zařízení jako souboru všech jeho částí, které slouží k přeměně energie.*** *S ohledem na povahu*

fotovoltaické elektrárny je podle Nejvyššího správního soudu zřejmé, že ***slouží k přeměně energie pouze tehdy, pokud jsou její součástí funkční solární panely.*** *Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že* ***zpráva o výchozí revizi se musí vztahovat k celému energetickému zařízení, a musí být vypracována až poté, co je energetické zařízení kompletní a tvoří funkční soubor všech jeho nezbytných částí****. Připuštění jiného názoru by mohlo vést k nežádoucímu stavu, kdy by Úřad* (pozn. soudu: žalovaný) *mohl udělit licenci k provozování zařízení i za situace, kdy by nebylo zcela jisté, zda všechny jeho součásti splňují požadavky pro bezpečný provoz. Uvedený závěr má oporu v energetickém zákonu a vyhlášce o podmínkách udělování licencí. Znění technických norem ČSN, není pro posouzení této otázky relevantní. Rovněž není podstatné, zda má či nemá revizní technik povinnost kontrolovat, zda a jakými solárními panely je energetické zařízení osazeno, jelikož to nemá vliv na závěr, že revize musí být prováděna až poté, co je energetické zařízení kompletní*“. Otázka nezbytnosti dokončení elektrárny před provedením revize je tedy otázkou právní, kterou zdejší soud posoudil v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu tak, že „*zpráva o výchozí revizi se musí vztahovat k celému energetickému zařízení, a musí být vypracována až poté, co je energetické zařízení kompletní a tvoří funkční soubor všech jeho nezbytných částí*“ (tj. až poté, co jsou zapojeny veškeré solární panely). Nelze tedy souhlasit s osobou na řízení zúčastněnou, že by zapojení solárních panelů nebylo podmínkou provedení řádné revize. Jde o otázku právní, nikoli skutkovou, na kterou zdejší soud odpovídá v souladu s prejudikaturou. Na právě uvedeném nic nemění to, že samotná otázka bezpečnosti elektrárny a zpracování revizní zprávy je otázkou technickou, ani to, že je revizní technik zásadně vázán příslušnými ČSN normami. Jak totiž uvedl Nejvyšší správní soud v právě citovaném rozsudku, „znění technických norem ČSN, není pro posouzení této otázky relevantní“. Vzhledem k tomu nebylo třeba provádět důkaz ČSN normami.

Za této situace soud nepovažoval za potřebné **dokazovat znaleckými posudky** Ing. Pavla Střelečka ze dne 20.6.2013, doc. Ing. Jiřího Plcha ze dne 20.5.2015, Ing. Milana Tomeše ze dne 4.6.2015, Ing. Bc. Miroslava Valty a Dr. Ing. Jany Maturové ze dne 25.5.2015, Jiřího Fialy ze dne 11.12.2014, ze dne 5.2.2015, ze dne 28.2.2015 a ze dne 22.6.2015, ze dne 11.1.2016 Ing. Vladimíra Šefrny ze dne 16.4.2015, Ing. Jiřího Táborského ze dne 30.12.2015, Richarda Chalupy ze dne 11.10.201, odborným stanoviskem prof. Ing. Stanislava Ďxxxxx a doc. Ing. Ludvíka Bxxxxx ze dne 18.8.2015, odbornou analýzou Ernst and Young z května 2014, analýzou prvního paralelního připojení elektrárny ze dne 28.4.2015 vyhotovenou doc. Ing. Jaroslavem Pxxxxx, expertním posouzením doc. Ing. Jiřího Pxxxxx ze dne 30.9.2015 a odborným vyjádřením doc. Ing. Petra Mxxxxx ze dne 3.9.2015 ani právním stanoviskem prof. Aleše Gxxxxx.

Závěr o tom, že by žadatel o licenci byl povinen předkládat v řízení před žalovaným revizní zprávy elektrické instalace vn části systému, ze žádného právního předpisu neplyne, již zdejší soud opakovaně judikoval ve věcech téhož žalobce a žalovaného (např. rozsudek ze dne 30.3.2015 ve věci sp. zn. 62 A 107/2013).

Pokud jde o nn část elektrárny, tak ze správního spisu vyplynulo, že osoba na řízení zúčastněná ve vztahu k nízkonapěťové části elektrárny prokazovala bezpečnost zprávami o výchozí revizi ze dne 6.12.2010 a ze dne 30.12.2010. **Revizní zpráva ze dne 28.12.2010** byla shledána nepravdivou (dokonce falešnou) již v řízení o obnově, neboť revizní technik Vladimír Čxxxxx popřel, že by ji vyhotovil (což žádný z účastníků ani osoba na řízení zúčastněná nezpochybňuje).

Pokud jde o **zprávu o výchozí revizi ze dne 6.12.2010** (ve které je uvedeno, že předmětem revize je elektroinstalace FVE, tj. i vedení mezi panely), tak tato zpráva bezpečnost elektrárny prokazovat nemůže. Ze správního spisu totiž vyplynulo, že dne 20.12.2010 nebyla elektrárna ještě dokončena. To jednoznačně plyne z protokolu o zajištění důkazu ohledáním věci ze dne 20.12.2010, který odsouhlasil svým podpisem Zdeněk Zxxxxx za společnost Zdeněk – Sun s.r.o., a z protokolu o ústním jednání ze dne 21.12.2010, který odsouhlasil svým podpisem za společnost Saša – Sun s.r.o. Alexandr Zxxxxx a za společnost Zdeněk – Sun s.r.o. Zdeněk Zxxxxx.

V **protokolu o zajištění důkazu ohledáním věci** je uvedeno, že sekce F (o výkonu 1,71 MWp) nemá zapojené solární panely, sekce G (o výkonu 1,97 MWp) nemá rovněž zapojené solární panely, dále v ní chybí střídače a celá sekce je nedokončená. Rovněž je zde uvedeno, že byl zjištěn rozpor s revizní zprávou a že FVE jako celek nesplňuje „k dnešnímu dni“ podmínky pro udělení licence na výrobu elektřiny. Revizní zpráva neodpovídá skutečnému stavu. Společnost Zdeněk – Sun s.r.o. slíbila zajistit odstranění uvedených nedostatků během několika dnů.

V **protokolu o ústním jednání** je uvedeno, že zástupci společností (Saša – Sun s.r.o., a Zdeněk – Sun s.r.o.) prohlašují, že v době kontroly elektráren v areálu Válcovny trub v Chomutově (dne 20.12.2010) byly již výrobny z podstatné části dokončeny a zbývající práce budou dokončeny v několika málo dnech. Dokončení prací v termínu nebylo možné pro mrazivé počasí. Zástupci společností předložili

dokumenty, v nichž prohlašují, že dne 29.12.2010 budou výrobny dokončené a připravené k provozu. K tomuto dni budou předloženy nové revize provedené k instalovanému zařízení. Zástupci společností navrhují nové ohledání na místě na den 29.12.2010 a žádají vydání licencí ještě v roce 2010.

V **přípisu ze dne 23.12.2010** adresovaném žalovanému společnost Zdeněk – Sun s.r.o. (osoba na řízení zúčastněná) znovu potvrdila nedostatky zjištěné při ohledání věci a uvedla, že již ke dni 27.12.2010 budou instalovány a plně funkční veškeré součásti tvořící výrobnu elektřiny. Výslovně uvedla, že bude „*nainstalováno a plně funkčních všech 39 620 ks fotovolatických panelů o výkonu 175 Wp a 180 Wp, 150 ks střídačů VACON, 8 kiosků s transformátory o výkonu 800 kW, 1000 kW a 1250 kW a jeden kiosek vstupní rozvodny*“. Závěrem požádala o potvrzení ohledání věci dne 29.12.2010 a vyslovila své pevné přesvědčení, že bude licence vydána do konce roku 2010.

Z **úředního záznamu o podaném vysvětlení ze dne 17.6.2011**, k němuž došlo na policii, kterým soud dokazoval, vyplynulo, že revizní technik Vladimír Čxxxxx vypověděl, že v době vyhotovení revizní zprávy elektrárna nebyla dokončena a že revizní zprávu vyhotovil „jen na základě projektové dokumentace“. Výslovně uvedl, že elektrárna v pořádku nebyla a že revizní zprávu vyhotovil na žádost Jaroslava Kryma, který ji musel „někam odevzdat“. Uvedl, že věděl, že se „to musí dodělat a že to tak nemůže zůstat“. Připustil, že to je jeho „chyba a hloupost“. K revizní zprávě ze dne 28.12.2010 uvedl, že tuto revizní zprávu nevyhotovil, že to je padělek, kde je jeho podpis i razítko naskenované a ve zprávě jsou zjevné chyby.

Předně je třeba uvést, že samotná osoba na řízení zúčastněná opakovaně uvádí, že revizní zpráva zpracovaná dne 6.12.2010 se nevztahuje k propojení (zapojení) solárních panelů a ve vztahu k této části fotovoltaické elektrárny tedy bezpečnost nedokládá ani podle osoby na řízení zúčastněné. Navíc ze shora uvedeného plyne, že elektrárna nebyla dne 20.12.2010 dokončena a revizní zpráva zpracovaná již dne 6.12.2010 (tedy o více než dva týdny dříve) nemohla dokládat bezpečnost elektrárny, neboť revizní technik nemohl elektrárnu řádně prohlédnout a zrevidovat. Ostatně jak plyne z úředního záznamu o podaném vysvětlení ze dne 17.6.2011, samotný revizní technik Vladimír Čxxxxx vypověděl, že v době vyhotovení revizní zprávy elektrárna nebyla dokončena a že revizní zprávu vyhotovil jen na základě projektové dokumentace. Toto zjištění plynoucí z úředního záznamu pak koresponduje se

zjištěními učiněnými z protokolů o zajištění důkazu ohledáním a o ústním jednání. Bez ohledu na to, jak dlouho tento revizní technik při stavbě elektrárny působil a v jaké pozici, jednoznačně uvedl, že revizní zprávu zpracoval „jen na základě projektové dokumentace“, že „elektrárna nebyla v pořádku“ a že to byla „jeho chyba a hloupost“. Nebylo tedy třeba provádět dokazování výkazem odpracovaných hodin tohoto revizního technika, neboť ten by na shora uvedeném nemohl ničeho změnit.

Pokud jde o **protokoly o výslechu revizního technika** Vladimíra Čxxxxx z hlavního líčení ve věci sp.zn. 46 T 7/2013, tak těmi soud nepovažuje za potřebné dokazovat. Předně má vyjádření tohoto revizního technika k předmětné revizní zprávě obsažené v úředním záznamu, kterým provedl důkaz, navíc byl revizní technik ve věci sp.zn. 46 T 7/2013 obžalovaným ze závažného zločinu podvodu dle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku. Podle názoru zdejšího soudu výpověď obžalovaného, který není v trestním řízení povinen mluvit pravdu, nemá ve vztahu ke skutečnostem, jež má prokazovat, žádnou vypovídací hodnotu. Z téhož důvodu soud považuje za zcela nadbytečné si Vladimíra Čxxxxx předvolávat jako svědka. Pokud totiž osoba vypovídala o určitých okolnostech jako obžalovaný v trestním řízení (navíc odlišně od toho, jak učinila v rámci podání vysvětlení), nelze předpokládat, že by se její případná další (byť svědecká) výpověď odlišovala od toho, co uvedla v trestním řízení. Soud tedy považuje Vladimíra Čxxxxx v otázce zpracování předmětné revizní zprávy za *a priori* nevěrohodného. Navíc jeho výpověď ke stavu elektrárny a validitě revizních zpráv ze dne 5. a 6.12.2010 není potřebná, neboť tato otázka byla dostatečně zjištěna ze správního spisu. Z téhož důvodu nepovažuje soud za hodnověrnou výpověď Vladimíra Čxxxxx ve správním řízení před žalovaným.

Revizní zprávu jako celek tedy nelze považovat za důkaz prokazující bezpečnost elektrárny. Naopak zjevně se jedná o **zprávu zpracovanou tzv. od stolu** toliko na základě předložených podkladů (zejména projektové dokumentace). Jiné vysvětlení není možné. Nebyla-li totiž elektrárna dokončena, neměl revizní technik co revidovat, a údaje, které v revizní zprávě uvedl, si tak mohl buď „vyfabulovat“, nebo je převzít z projektové dokumentace či jiných objednatelem předložených podkladů. Samotná osoba na řízení zúčastněná přitom v protokolu o ústním jednání uvedla, že elektrárna **nebyla dokončena kvůli nepřízni počasí.** Nejedná se tedy o situaci, kdy by chybějící části elektrárny byly výsledkem následných vandalství či krádeží. Pokud osoba na řízení zúčastněná v řízení před soudem uvádí opak, jedná se o tvrzení účelové. Jak totiž sama uvádí, poprvé se o vandalismu (navíc jen ve vztahu k některým nedostatkům) zmínila až dne 31.12.2010 a trestní oznámení mělo být podáno až dne 11.1.2011. I kdyby však skutečně některé nedostatky elektrárny způsobili vandalové,

nemění to nic na tom, že v době ohledání (dne 20.12.2010) nebyla elektrárna dokončena a revizní zpráva zpracovaná o více než dva týdny dříve nemohla dokládat bezpečnost celé elektrárny, neboť revizní technik nemohl elektrárnu řádně prohlédnout a zrevidovat (což sám potvrdil).

Namítá-li osoba na řízení zúčastněná v soudním řízení, že dne 20.12.2010 elektrárna byla dokončena, a dovozuje-li to z **komparací fotografií**, nemůže s ní soud souhlasit. Bez ohledu na objektivní nemožnost zjistit skutečné datum pořízení fotografií, závěr o nedokončenosti elektrárny totiž tatáž osoba na řízení zúčastněná opakovaně potvrdila během správního řízení (mj. i podpisem na předmětných protokolech ze dne 20.12.2010, resp. 21.12.2010). Stejně jako závěr, že revizní zpráva neodpovídá skutečnému stavu elektrárny. Závěr učiněný v protokolech tedy osoba na řízení zúčastněná výslovně odsouhlasila. Za této situace je nepodstatné, zda tento závěr koresponduje s příslušnou fotodokumentací či nikoli. Opačné tvrzení uplatněné až v řízení před soudem je pak tvrzením účelovým. Vzhledem k tomu není třeba provádět důkaz předloženými fotografiemi (bez ohledu na to, kdy a kým byly fotografie pořízeny).

Za této situace (kdy byla revizní zpráva zpracována v době, kdy elektrárně nebyla dokončena a byla zpracována toliko podle projektové dokumentace), bezpečnost elektrárny prokazovat nemůže, a to ani v žádné její části, neboť revizní technik jednoznačně uvedl, že revizní zprávu vyhotovil „**jen na základě projektové dokumentace“**. Osoba na řízení zúčastněná pak během správního řízení svým podpisem na protokolu o zajištění důkazu ohledáním ze dne 20.12.2010 potvrdila, že **„revizní zpráva neodpovídá skutečnému stavu“.** Taková revizní zpráva nemůže dokládat bezpečnost ani žádné části elektrárny.

Na právě uvedeném nemůže nic změnit ani jakékoli **pozdější tvrzení osoby na řízení zúčastněné či znalecké posudky nebo odborná vyjádření**, která se zpětně (k datu vytvoření revizní zprávy Vladimíra Čxxxxx) vyjadřují ke stavu elektrárny, revizní zprávě či postupu tohoto revizního technika. Vzhledem k tomu soud považoval za nadbytečné provádět dokazování posudky a vyjádřeními Ing. Pavla Střelečka ze dne 20.6.2013, PROSCON s.r.o. ze dne 26.8.2013 a 19.8.2014, oba aktualizovány 30.3.2015, Ing. Vladimíra Šefrny ze dne 16.4.2015, Ing. Milana Tomeše ze dne 4.6.2015, Jiřího Fialy ze dne 22.6.2015, doc. Ing. Petra Mxxxxx ze dne 3.9.2015,

Technické inspekce České republiky ze dne 1.7.2013 a doc. Ing. Jiřího Plcha ze dne 20.5.2015 a Ing. Filipa Zaňky ze dne 30.3.2012.

Osoba zúčastněná na řízení prokazovala bezpečnost elektrárny i **zprávou o revizi ze dne 30.12.2010**, kterou osoba na řízení zúčastněná předložila poprvé až v řízení o obnově dne 30.9.2011. Jedná se o zprávu ze dne 30.12.2010, č. 2010, 533, o mimořádné revizi, kterou uskutečnil ve dnech 28. a 29.12.2010 revizní technik Libor Hxxxxx. Předmětem revize byla „Fotovoltaická elektrárna (FVE) Zdeněk SUN Chomutov“. Rozsah revidovaného zařízení byl vymezen ve zprávě takto: „Revize se vztahuje na elektroinstalace nízkého napětí FVE. Revize AC strany začíná v rozvaděčích RN a končí v rozvaděčích MX. Revize DC strany začíná v rozvaděčích MX a končí fotovoltaickými panely“.

Jak vyplynulo **z protokolu ze dne 24.5.2012** o výslechu tohoto revizního technika, k němuž došlo na policii, Libor Hxxxxx po řádném poučení podle trestního řádu uvedl, že před Vánocemi nebo po Vánocích byl na obou FVE, jak Zdeněk – Sun s.r.o., tak Saša - Sun, s.r.o., v Chomutově a „*revize skutečně vyhotovil*“. Pak tam byl ještě „zjara“ 2011. Vyhotovil dvě revizní zprávy (jednu pro každou FVE) v roce 2010 a ještě další dvě revizní zprávy (na každou FVE jednu) v roce 2011. Jako podklad pro vypracování revizních zpráv z roku 2010 měl projektovou dokumentaci a revizi od revizního technika (Vladimíra Čxxxxx), který dělal první výchozí revizní zprávu. K revizím v roce 2010 uvedl: „ *Když jsem tam byl koncem roku 2010, tak si myslím, že ty elektrárny byly z 90 % hotové. Myslím si, že z převážné části to bylo hotové. On je to strašný kolos, spousty panelů,* ***to jsem neměl šanci detailně zkontrolovat, ale myslím, že z převážné části to bylo hotové…“***. Dále uvedl, že se při revizi zaměřil jen na technické závady, které byly nalezeny žalovaným, a hodně vycházel z revizní zprávy Vladimíra Čxxxxx a projektové dokumentace. Sdělil také, že tam bylo několik tisíc fotovoltaických panelů, že **to nešlo zkontrolovat, že údaje opsal z projektové dokumentace**.

Při **dalším výslechu dne 24.1.2013** u policie, odmítl Libor Hxxxxx vypovídat.

Z **protokolu o hlavním líčení** ve věci sp.zn. 46 T 7/2013 ze dne 12.6.2014 vyplynulo, že Libor Hxxxxx vypovídal jako svědek. Při tomto výslechu uvedl, že v prosinci 2010 prováděl mimořádnou revizi na předmětných elektrárnách. Jako podklad mu sloužila zpráva o revizi, technická dokumentace a „*nějaký zápis ERÚ*“.

Uvedl, že se zaměřoval „*na technické nedostatky ohledně bezpečnosti, na z toho ERÚ, kde byly uvedeny nedostatky. (...) Výstavba finišovala a myslím, že elektrárny byly z hlediska bezpečnosti hotové, jak je napsáno v revizní zprávě. Došel jsem k závěru, že jsou schopny bezpečného provozu*“. Poukázal na to, že revizi mohl stihnout za dva dny (pracoval od brzkého rána a končil kolem půlnoci), neboť se zaměřil na technickou stránku věci. Uvedl, že nedělal „*nějakou inventuru a přeměření impedančních smyček, a to nezabere tolik času, aby se to nedalo stihnout za dva dny“*. Dále uvedl, že tabulky a hodnoty v nich obsažené v revizních zprávách jsou „*z měření a výpočtů“* a pokud jde o výrobní čísla, tak si fotil „*na každé skříni výrobní štítek*“. Vyjádřil se též k tomu, proč při výslechu dne 24.1.2013 odmítl vypovídat. Jako důvod uvedl, že mu to poradila jeho advokátka. Obával se, aby někoho svoji výpovědí nepoškodil. Po poradě s advokátem odmítl dát souhlas se zproštěním mlčenlivosti jeho tehdejší advokátky v rozsahu porady o odmítnutí výpovědi dne 24.1.2013.

Pokud jde o **výslech revizního technika Libora Hxxxxx**, tak ten soud považoval za nadbytečný, neboť jeho vyjádření k věci má obsaženo v listinách, jimiž provedl důkaz.

Byť by soud mohl sdílet pochybnosti žalobce o tom, zda byla daná revizní zpráva zpracována skutečně dne 30.12.2010, jak je v ní uvedeno, nepovažuje za potřebné tuto otázku postavit v daném řízení najisto. I kdyby totiž soud připustil, že revizní technik Libor Hxxxxx skutečně revizi uskutečnil ve dnech 28. a 29.12.2010 a revizní zprávu zpracoval dne 30.12.2010, nemůže tato revizní zpráva prokazovat bezpečnost předmětné elektrárny. Samotný revizní technik totiž uvedl, že **elektrárnu jako celek nerevidoval (ani neprohlédl)** a že se zaměřil toliko na nedostatky nalezené žalovaným (má na mysli zřejmě nedostatky nalezené při ohledání dne 20.12.2010 a zmíněné v protokolu o zajištění důkazu ohledáním věci). Za této situace není revizní zpráva řádným podkladem, neboť se **nevztahuje k celé elektrárně, ale toliko k její části.** Ve zbytku je tato revizní zpráva opsána z revizní zprávy Vladimíra Čxxxxx ze dne 6.12.2010 (která však není řádnou revizní zprávou a z údajů v ní obsažených tedy nelze vycházet) a z projektové dokumentace. Jiný závěr není možný. Pokud revizní technik neprovedl detailní prohlídku elektrárny (to Libor Hxxxxx výslovně potvrdil) a revizní zprávu nezpracoval na základě této prohlídky, musel si údaje v ní uvedené zcela „vyfabulovat“ (což je nepravděpodobné) nebo je opsat z předchozí revizní zprávy či projektové dokumentace (to ostatně rovněž potvrdil). Pokud pak při výpovědi v trestním řízení uvedl, že veškeré údaje obsažené v jeho revizních zprávách pocházejí z jeho měření a výpočtů, soud mu neuvěřil a naopak za hodnověrnou považuje soud jeho výpověď před policií dne 24.5.2012. Neexistuje totiž

rozumné vysvětlení, proč by před policií vypovídal nepravdu. Naopak změna jeho výpovědi v trestním řízení je vysvětlitelná (jeho snahou „nikoho nepoškodit“) a plně koresponduje i s odmítnutím výpovědi před policií v roce 2013.

Z provedeného dokazování tedy vyplynulo, že revizní technik Libor Hxxxxx před vyhotovením revizní zprávy na nn část elektrárny (která je pro udělení licence zásadní) elektrárnu **řádně neprohlédl a nezkontroloval**. Tuto skutečnost revizní technik výslovně uvedl. Ostatně za dva dny, kdy měl revizi provádět na elektrárně o výkonu 7 MW, **provedení řádné revize není ani možné**. Soud je totiž toho názoru, že revizní technik musí při zpracování revizní zprávy elektrárnu prohlédnout. Důležitost revizní zprávy ve vztahu k udělení licence zdůraznil opakovaně i Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 3.12.2015 ve věci sp.zn. 9 As 19/2015, kde uvedl, že „*zpráva o výchozí revizi je tedy jeden ze dvou dokumentů prokazujících splnění technických předpokladů, jenž má ze své povahy osvědčit technický stav věci a bezpečnost budoucího provozu. Podle kasačního soudu je tedy* ***velmi podstatné, zda údaje uvedené ve zprávě o výchozí revizi odpovídají skutečnosti a zda zpráva osvědčuje bezpečnost fotovoltaické elektrárny ve skutečné podobě*****“.**

Pokud revizní technik převezme údaje z projektové dokumentace (či jiné listiny předložené mu žadatelem o licenci), aniž by na místě ověřil, že tyto údaje odpovídají skutečnosti, nepostupuje správně. Taková revizní zpráva pak nemá žádnou vypovídací hodnotu o skutečném stavu elektrárny. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v již výše zmiňovaném rozsudku ze dne 17.2.2016 ve věci sp.zn. 9 As 256/2015, ***„již samotné zjištění, že revizní technik, který podepsal revizní zprávu, (…) ve skutečnosti před sepsáním revizní zprávy elektrárnu fyzicky nezkontroloval, revizní zprávu zpochybňuje. Na základě takové revizní zprávy nebylo možno vydat rozhodnutí o udělení licence*****“**. Zprávu o revizi ze dne 30.12.2010 vyhotovenou Liborem Hxxxxx tak nelze považovat za zprávu, která by bezpečnost elektrárny prokazovala.

Na výše uvedeném požadavku (tj. aby revizní technik před provedením revize elektrárnu fyzicky navštívil a řádně prohlédl a zkontroloval) nemohou nic změnit ani případné **nesrovnalosti či nejasnosti v právních předpisech a normách ČSN**, které v rozhodnou dobu upravovaly provádění revizí. Tyto nesrovnalosti se totiž povinnosti revizního technika elektrárnu prohlédnout nijak nedotýkají. Za řádnou revizní zprávu, která by bezpečnost zařízení za tehdejšího právního stavu prokazovala, je totiž třeba s ohledem na „legislativně normativní chaos v rozhodnou dobu panující“ považovat

takovou revizní zprávu, kterou by revizní technik vyhotovil po řádné prohlídce elektrárny, a která by osvědčovala dokončenost elektrárny a provedení těch zkoušek, které bylo za tehdejší úpravy možno provést. Ostatně k obdobnému závěru dospěl i Vrchní soud v Olomouci v usnesení ze dne 6.1.2015, č.j. 3 To 112/2014-3777, kde uvedl, že „*i v rámci tehdejší situace, kdy nemohla být provedena měření pod napětím, měla být* (pozn. zdejšího soudu: v rámci výchozí revize) *provedena alespoň kontrola projektové dokumentace, ověření, že instalovaná zařízení jsou v souladu s projektem, kontrola protokolů, které jsou součástí dodávky jednotlivých zařízení a na místě stavby vizuální prohlídka instalovaných zařízení a jejich měření a zkoušení, které je proveditelné ještě před připojením na napětí*“. Zdejšímu soudu je přitom z úřední činnosti známo, že takto zpracované revizní zprávy předkládala v rozhodnou dobu celá řada jiných žadatelů o licenci a žalovaný takové revizní zprávy akceptoval. Ke shodnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud v již opakovaně výše zmiňovaném rozsudku ve věci sp.zn. 9 As 256/2015.

Postup osoby na řízení zúčastněné v řízení o udělení licence však neodpovídá tomu, že by měla v rozhodnou dobu za to, že řádnou revizní zprávu nelze vyhotovit, neboť revizní zprávu, resp. zprávy vyhotovit nechala a žalovanému předložila. I kdyby tomu však bylo naopak, mohla bezpečnost zařízení žalovanému prokázat znaleckým posudkem vyhotoveným před vydáním napadeného rozhodnutí. Znalec by v tomto případě *de facto* suploval činnost revizního technika, elektrárnu by prohlédl, zkontroloval, provedl potřebná a možná měření a znalecký posudek by nahradil revizní zprávu. Tak se v daném případě ale nestalo.

Domnívá-li se osoba na řízení zúčastněná, že bezpečnost elektrárny mohla prokázat **několika revizními zprávami na jednotlivé části elektrárny**, tak takový postup by jistě mohl být možný. V daném případě však žádná z předložených revizních zpráv (ani všechny revizní zprávy dohromady) neprokazují bezpečnost elektrárny v celé její nn části, neboť zpráva Vladimíra Čxxxxx neobstojí a zpráva Libora Hxxxxx, která z ní v podstatných okolnostech vychází, také ne. Za této situace nebylo třeba provádět důkaz posudkem Ing. Jiřího Táborského ze dne 30.12.2015, resp. tou jeho částí, která se vztahuje k této otázce, neboť ani všechny revizní zprávy předložené žadatelem o licenci nedokládají bezpečnost elektrárny v celé její nn části. Žádná z nich totiž nebyla vyhotovena **po celkovém dokončení elektrárny**, jak požaduje Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 10.12.2015 ve věci sp.zn. 7 As 204/2015. Navíc žádná revizní zpráva se nevztahuje k propojení (zapojení) panelů (to ostatně přímo potvrzuje i osoba na řízení zúčastněná).

Poukazuje-li osoba na řízení zúčastněná na to, že se revizní zpráva v souladu s § 9 vyhlášky č. 426/2005 Sb. nemá vztahovat **k bezpečnosti elektrické instalace, ale k bezpečnosti práce**, nic to na shora uvedeném nemění. Uvedené ustanovení a nezbytnost provedení revize je totiž třeba vnímat tak, že právě ověřením bezpečnosti elektrického zařízení je zjištěna bezpečnost práce s tímto zařízením (tj. že zařízení není pro osoby, které s ním přicházejí do styku, nebezpečné). Za této situace nebylo třeba provádět důkaz posudkem Jiřího Fialy ze dne 11.1.2016, resp. tou částí, která se vztahuje k této otázce.

Soud pouze dodává, že bezpečnost elektrárny k datu, k němuž ji ve správním řízení prokazovala osoba na řízení zúčastněná (tj. před 31.12.2010), nelze prokázat ani jakoukoli **revizní zprávou či znaleckým posudkem zpracovaným po tomto datu**. Byť vyhláška č. 426/2005 Sb. požaduje bezpečnost práce prokázat revizní zprávou, Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28.5.2015 ve věci sp.zn. 6 As 173/2014, připustil, že revizní zprávu lze nahradit znaleckým posudkem, „*avšak pouze pokud je znalecký posudek vyhotoven v čase rozhodném pro posouzení bezpečnosti*“. Nejvyšší správní soud se v citovaném rozsudku ztotožnil s názorem, že „*není možné regresně znaleckým posudkem posoudit bezpečnost energetického zařízení ke konkrétnímu datu v roce 2010, kdy znalec může vycházet toliko z listinných důkazů, nikoliv ze skutečného stavu elektrárny v roce 2010*“. Zjednodušeně řečeno je tomu tak proto, že znalec či revizní technik v roce 2010 elektrárnu fyzicky nenavštívil, neprohlédl a nemohl tedy konstatovat její bezpečnost k tomuto datu.

Soud přitom nepovažuje za nutné zjišťovat, v jakém stavu (rozestavěnosti či dokončenosti) byla elektrárna k datu 31.12.2010. I kdyby se totiž prokázalo, že byla elektrárna již dokončena, nijak to neprokáže, že byla bezpečná, tj. že byly předloženy řádné revizní zprávy (za podmínek tehdy platných předpisů a norem) či znalecké posudky, které by bezpečnost elektrárny prokazovaly.

Vzhledem k tomu bylo nadbytečné provádět dokazování znaleckým posudky Ing. Jiřího Táborského ze dne 20.4.2015, Ing. Bc. Miroslava Valty a Dr. Ing. Jany Maturové ze dne 25.5.2015, Vysoké školy báňské, Technické univerzity Ostrava z března 2015, tabulkou týkající se inventarizace, faktur a předávacích protokolů, předávacími protokoly k jednotlivým částem stavby, fakturami subdodavatele a protokoly o hlavním líčení.

Soud považoval za nadbytečné provádět dokazování i těmi listinami, kterými hodlala osoba na řízení zúčastněná zpochybňovat listiny k důkazu navržené žalobcem, jimiž však soud důkazy neprovedl (e-mailovými zprávami a úředními záznamy).

Pokud navrhoval žalovaný provádět důkazy notářskými záznamy, tak se jedná o listiny, které jsou založeny ve správním spisu. Tím soud důkaz neprovádí. To samé je třeba uvést i ve vztahu k navrženým důkazům výpisem z obchodního rejstříku v případě osoby na řízení zúčastněné, posudky společnosti Proscon s.r.o. ze dne 18.2.2013 a ze dne 26.8.2013, posudku Ing. Milana Tomeše ze dne 14.3.2013, stanovisku Technické inspekce České republiky z července 2013, posudku Jiřího Fialy ze dne 18.6.2013 a posudku Vysoké školy báňské ze dne 12.9.2013. I ty jsou totiž součástí správního spisu.

Rovněž soud nepovažoval za potřebné dokazovat rozsudkem vydaným zdejším soudem v trestní věci sp.zn. 10 T 1/2013. Předmětný rozsudek se totiž vztahuje k odlišné fotovoltaické elektrárně (FVE Mrlínek) odlišného žadatele o licenci. Je-li v tomto rozsudku na str. 37 odkazováno na znalecký posudek Vysokého učení technického v Brně č. 1/2015, je tak činěno ve vztahu k závěru, že FVE Mrlínek splňovala ke dni 16.12.2010 zákonné podmínky pro povolení předčasného užívání stavby, ke dni 23.12.2010 se nacházela v takovém stupni dokončenosti, který postačovala ke schválení prvního paralelního připojení a ke dni 28.12.2010 byla schopna uvedení do bezpečného provozu. Takové závěry jsou pak pro dané řízení zcela irelevantní. Má-li z tohoto rozsudku vyplývat jakýkoli právní závěr, jedná se o okolnost pro dokazování nepodstatnou. Provádění dokazování totiž slouží k prokázání skutkových okolností a nikoli právních. Soud pouze dodává, že pokud jde o právní názor obsažený v trestním rozsudku, který se netýká toho, zda někdo spáchal či nespáchal trestný čin, tak tím není vázán.

Navrhoval-li žalobce k důkazu znalecký posudek Ing. Filipa Zaňky ze dne 30.3.2012, tak ten se měl vztahovat k prokázání dokončenosti (resp. nedokončenosti) elektrárny k datu zpracování revizních zpráv Vladimíra Čxxxxx (k 5. a 6. 12.2010). Správní spis však poskytuje dostatečné podklady ke stavu elektrárny k datu 20.12.2010 a není tedy třeba provádět další dokazování ke zjištění, v jakém stavu byla elektrárna ke dni zpracování revizních zpráv. Stav elektrárny k 20.12.2010 je pro rozhodnutí soudu dostačující. Pokud mělo být tímto posudkem dokazováno k

antedataci revizní zprávy ze dne 30.12.2010, tak tuto otázku nepovažuje soud za potřebnou v daném řízení zjišťovat.

Soud tak má za to, že předložené revizní zprávy nemohou být podkladem pro vydání rozhodnutí o udělení licence a neprokazují tak technickou způsobilost žadatele o licenci. Ta nebyla prokázána ani v řízení před zdejším soudem. Na právě uvedené nemá žádný vliv, že byl povolen na elektrárně stavebním úřadem zkušební provoz ani to, že došlo k prvnímu paralelnímu připojení. Ani jedno z uvedeného totiž nemůže nahradit revizní zprávu prokazující bezpečnost, která je tzv. povinným důkazem.

Za situace, kdy soud shledal, že revizní zprávy nebyly způsobilým podkladem pro prokázání technických předpokladů, nebylo již třeba, aby se zabýval **dalšími námitkami uplatněnými v žalobě** (nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, procesní vady při vedení správního řízení i otázka umístění zařízení na pozemku parc. č. 2058/15 k.ú. Chomutov), neboť napadené rozhodnutí neobstojí bez ohledu na jejich případnou důvodnost či nedůvodnost a žalovaný vydá ve věci nové rozhodnutí.

Pokud jde o námitku, že měl žadatel o licenci předložit též stanovisko Technické inspekce České republiky, tak zdejší soud již opakovaně uvedl, že energetický zákon ani vyhláška č. 426/2005 Sb. žádnou takovou povinnost žadateli o udělení licence neukládá (např. rozsudek téhož ve věci téhož žalobce a žalovaného sp.zn. 62 A 107/2013). Tento závěr byl ostatně potvrzen i Nejvyšším správním soudem (např. rozsudek ve věci sp.zn. 4 As 84/2015).

Pokud jde o **námitky podjatosti** uplatněné v závěrečné fázi řízení o žalobě, z nichž první uplatnila osoba na řízení zúčastněná dne 25.4.2016 vůči soudci Petru Šebkovi a druhou poté u jednání soudu dne 19.5.2016 vůči všem soudcům senátu, pak byly-li tyto námitky založeny na povědomí osoby zúčastněné o tom, kteří soudci budou věc rozhodovat, soud k nim v souladu s § 8 odst. 5 s.ř.s. nepřihlížel, neboť byly uplatněny opožděně; o složení senátu, který věc bude rozhodovat, se totiž osoba na řízení zúčastněná dozvěděla již dne 12.9.2014. Jestliže pak v první z obou námitek byl zpochybňován postup související s přípravou jednání a s předvoláním k jednání soudu, pak tato námitka nebyla naplněna odůvodněním založeným na tvrzeném poměru soudce k věci, k účastníkům ani zástupcům. Jestliže druhá námitka byla založena na tom, že soud u jednání nedokazoval podle návrhů osoby zúčastněné na řízení a že si k návrhu žalobce na dokazování vytiskl výpisy z obchodního rejstříku, jimiž pak dokazoval, ani v tomto případě nebyla námitka naplněna odůvodněním založeným na tvrzeném poměru soudce k věci, k účastníkům ani zástupcům. V obou případech bylo podstatou námitek vyjádření nesouhlasu osoby zúčastněné na řízení s dílčími kroky v rámci postupu soudu v řízení o projednávané věci a taková okolnost důvodem pro

vyloučení soudců pro podjatost být nemůže (§ 8 odst. 1 s.ř.s.). Současně se dle názoru zdejšího soudu jednalo o námitky ryze účelové mající za cíl výlučně oddálení jednání soudu a následně rozhodnutí ve věci.

VI. Závěr

Ze shora uvedeného plyne, že pro rozhodnutí o udělení licence nebyly splněny veškeré podmínky, neboť **předložené revizní zprávy nebyly způsobilé technické předpoklady prokázat.** Neprokázání technických předpokladů k datu udělení licence je přitom dostatečně závažným zjištěním, které indikuje důvodné pochybnosti v tom směru, že napadené rozhodnutí vůbec nemělo být vydáno. Zároveň se jednalo o vadu, kterou nebylo lze odstranit při řízení u zdejšího soudu – neexistuje totiž způsob, jakým by osoba na řízení zúčastněná mohla zpětně prokázat splnění technických předpokladů (předložení revizní zprávy či znaleckého posudku zpracované ke dni vydání napadeného rozhodnutí).

Soud je přitom toho názoru, že s ohledem na to, že to byl právě žadatel o licenci (osoba na řízení zúčastněná), kdo předkládal revizní zprávy Vladimíra Čxxxxx i Libora Hxxxxx, nemohl být **v dobré víře** ve správnost a zákonnost rozhodnutí o udělení licence. Musel totiž vědět, v jakém stavu se k datu zpracování revizních zpráv elektrárna nachází i o jak velkou elektrárnu se jedná a nemohl tedy oprávněně předpokládat, že předmětné revizní zprávy jsou zpracovány řádně. K otázce dobré víry se přitom vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17.2.2016 ve věci sp.zn. 9 As 256/2015, kde v bodech 173 a 174 uvedl, že je věcí žadatele o licenci, aby si zajistil řádné doklady, kterými podkládá svou žádost. Je věcí žadatele, aby si vybral revizního technika, a aby nebyl pouhým pasivním příjemcem revizní zprávy, ale aby důsledně vyžadoval řádný postup revizního technika. Podle Nejvyššího správního soudu je třeba trvat na tom, aby žadatel přijal přiměřená opatření, která jej mohou vést k důvodnému předpokladu, že jím předkládaná revizní zpráva netrpí vadami. V případě právě posuzovaném tedy nelze dobrou víru shledat, neboť žadatel o licenci nemohl s ohledem na stav elektrárny, její rozsah a dobu provádění revizí, důvodně předpokládat, že se jedná o revizní zprávy řádné.

Právě uvedené podle zdejšího soudu platí v posuzované věci tím spíše za situace, kdy osoba zúčastněná na řízení (jako žadatel o licenci) byla personálně propojena se společností Železárny Veselí, a.s., která předmětnou elektrárnu stavěla. Jednatel osoby zúčastněné na řízení byl v rozhodnou dobu (v roce 2010) též členem představenstva společnosti Železárny Veselí, a.s. Materiálně vzato tedy na osobu zúčastněnou na řízení nelze nahlížet jako na osobu, jež by převzala dílo včetně veškeré dokumentace skutečně „na klíč“. I proto je nade vší pochybnost zřejmé, že osoba na řízení zúčastněná si **byla vědoma** toho, v jakém stavu se elektrárna k datu zpracování

revizních zpráv nachází i o jak velkou elektrárnu se jedná – a nemohla tedy oprávněně předpokládat, že předmětné revizní zprávy jsou zpracovány řádně.

Pokud osoba na řízení zúčastněná odkazuje na to, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v obnoveném řízení a že Technická inspekce České republiky při kontrole po třech letech provozu neshledala ve vztahu k revizní zprávě Vladimíra Čxxxxx žádné závady, nic to na shora uvedeném nemění. Nejvyšší správní soud totiž v osobou na řízení zúčastněnou citovaném rozsudku ze dne 8.3.2016 ve věci sp. zn. 7 As 153/2015 uvedl, že „*Dobrou víru vymezil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 2. 2015, č. j. 2 As 241/2014 – 36, jako objektivně posuzované vědomí jednotlivce o souladu jednání s právem, v němž konkrétně uvedl, že „dobrá víra jako nezaviněná nevědomost chrání jedince, který se zřetelem ke všem okolnostem nevěděl a ani nemohl vědět, že určitý stav je v rozporu s právem.*“ Shora uvedené pak vylučuje, aby osoba zúčastněná na řízení v nyní posuzované věci byla v pozici toho, kdo by „nevěděl a ani nemohl vědět“, že je licence udělena v rozporu s právem.

Zřejmý nedostatek dobré víry na straně osoby zúčastněné na řízení podle zdejšího soudu plyne i z toho, že tato osoba v řízení před žalovaným předložila falešnou revizní zprávu ze dne 28.12.2010. Byla-li by totiž v dobré víře, že splňuje předpoklady pro udělení licence včetně prokázání bezpečnosti (revizní zprávou), jistě by tak nečinila.

Za této situace nemohla dobrou víru osoby zúčastněné na řízení založit doba, která uplynula od vydání přezkoumávaného rozhodnutí do podání žaloby (ta činila cca sedm a půl měsíce), z hlediska existence dobré víry osoby na řízení zúčastněné je také nepodstatné, zda žalobce v případě jiných žadatelů o licenci žalobu ve veřejném zájmu podal či nepodal. Rovněž legislativně technický chaos, který v roce 2010 panoval, nemůže mít na existenci dobré víry osoby na řízení zúčastněné žádný vliv, neboť z postupu osoby na řízení zúčastněné v řízení před žalovaným neplyne, že by revizní zprávy nebylo možno po právu vyhotovovat, popř. že by nebylo zřejmé, co má být jejich obsahem; tyto zprávy vyhotovovány byly a osoba na řízení zúčastněná je předkládala.

Vzhledem k tomu soud dospěl k závěru, že v licenčním řízení nebyly prokázány technické předpoklady pro udělení licence a proto napadené rozhodnutí zrušil podle § 78 odst. 1 s.ř.s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s.ř.s. V něm je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

VII. Náklady řízení

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Žalovaný nebyl ve věci úspěšný, a proto mu právo na náhradu nákladů řízení proti žalobci nenáleží; to náleží žalobci, na něhož zdejší soud hledí jako na procesně úspěšného. Tomu však žádné náklady vynaložené nad rámec jeho běžné úřední činnosti podle obsahu soudního spisu nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že se žalobci náhrada žádných nákladů řízení nepřiznává.

Ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení pak soud rozhodl tak, že nemá právo na náhradu nákladů řízení o žalobě. Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil; případně jí soud může z důvodů zvláštního zřetele hodných na návrh přiznat i náhradu dalších nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s.ř.s.).

V daném případě však žádná z těchto zákonem předvídaných situací nenastala, a to ani s přihlédnutím k tomu, že na osobu zúčastněnou na řízení fakticky přešlo břemeno spočívající v obhajobě rozhodnutí žalovaného. Úspěšnost osoby zúčastněné na řízení však v tomto ohledu dovozovat nelze.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 20.5.2016

Za správnost vyhotovení: David Raus,v.r.

Romana Lipovská předseda senátu